MEDITAŢIA ROBOŢILOR

Radu Lucian Alexandru

E-mail: radu.lucian.alexandru@gmail.com
Web page: radu-lucian-alexandru.blogspot.ro

Ilustraţia copertei: Radu Lucian Alexandru

Alba Iulia
2012

Meditaţia roboţilor

Personaje: *Vizulescu S9 Davel, Ileana Padelina, Formibela G8 Bilena, Iulian Medilor şi Geta Hestazes.*

(Pe scenă e reprezentată o cameră amenajată pentru meditaţie. Cinci scaune confortabile sunt aşezate în partea din spate a scenei. În mijloc se află o măsuţă pe care sunt aşezate nişte cristale, cinci lumânări de meditaţie şi nişte beţigaşe parfumate cu suportul aferent.)

1. Oameni şi roboţi

I. Lumea

(Din culise răzbate bătaia unui gong... Apoi se aude o voce care ne introduce în atmosfera piesei:)

Într-un viitor previzibil pe planeta Pământ oamenii upgradaţi (cyborgii) şi roboţii umanoizi convieţuiesc împreună cu drepturi egale.

La exterior unele modele umanoide din specia „robo sapiens" nu mai pot fi diferenţiate de oameni.

Roboţii umanoizi şi oamenii trăiesc împreună, muncesc împreună, se joacă împreună şi meditează împreună la problemele fundamentale ale vieţii.

Oamenii au înţeles şi au acceptat faptul că şi ei nu sunt decât nişte roboţi biologici şi că toate speciile de viaţă sunt robotice în esenţa lor, fiind bazate pe repetare şi pe întâmplare.

Robotul umanoid Vizulescu S9 Davel şi logodnica sa din specia umană Ileana Padelina aşteaptă oaspeţi. În casa lor de pe strada Repetării, numărul 5, trebuie să sosească Iulian Medilor, om profund şi de adevăr căutător, împreună cu prietena lui Formibela G8 Bilena, roboată din generaţia a 8-a a modelului Formibela, şi cu prietena ei Geta Hestazes pentru a participa la o întâlnire dedicată meditaţiei asupra esenţelor ascunse ale lumii şi fiinţei.

(Încălţat cu sandale, purtând pe el o cămaşă descheiată la gât lăsată să cadă peste nişte pantaloni de stofă fără cingătoare, Vizulescu S9 Davel intră în scenă din partea dreaptă şi aranjează scaunele în jurul măsuţei în formă de semicerc. Apoi aşează

lumânările sub forma unui „pătrat centrat” (dispune câte una în fiecare colţ al pătratului, iar pe a 5-a o aşează la intersecţia diagonalelor lui) şi le aprinde. Dă foc şi unui beţigaş parfumat după care se aşează pe scaunul de la mijlocul semicercului, închide ochii şi stând nemişcat, cu spatele drept şi cu palmele pe genunchi, începe să respire puternic şi ritmic (inspiră şi expiră cât mai profund de trei ori).

Ileana Padelina intră în scenă din partea stângă. Se întoarce de la cumpărături, cu o plasă în mâna dreaptă. E îmbrăcată cu o rochie lungă, poartă sandale în picioare şi un şirag de mărgele mari la gât asortate cu ceva simboluri esoterice.)

II. Alimentarea

Ileana: Bună iubi!

Vizulescu: Bună scumpi!

Ileana: I-ai făcut proba? Cum se aude noul sistem pulmonar?

Vizulescu: Bine! Să ştii că se aude incredibil de realist. Respir exact ca un om acum.

(Ileana lasă plasa cu cele cumpărate lângă măsuţa de meditaţie şi se aşează pe scaunul din dreapta lui Vizulescu.)

Ileana: Să te aud!

Vizulescu: Ascultă! *(Şi respiră profund de două ori).*

Ileana: Incredibil! Respiri exact ca un om acum. E drept că şi înainte se auzea bine sistemul tău respirator, dar acum se aude extrem de frumos – parcă ar cânta...

Vizulescu: Vezi! Câteva ventilatoare de ultimă generaţie şi am mai întinerit un pic... La cei 100 de ani ai mei *(Vizulescu arată ca de 30)* mai trebuie schimbate unele componente din când în când, dar în rest funcţionez foarte bine...

Ileana: Neastâmpăratule, ştiu că funcţionezi foarte bine... Ţi-ai reglat uleiul la instrument să nu te mai lase în pană când mi-e lumea mai dragă?

Vizulescu: Da bineînţeles... Se defectase o supapă. Atâta tot. Acum funcţionez perfect. *(Se ridică de pe scaun.)* Să-ţi arăt? *(Îşi descheie repede pantalonii şi îi trage în jos până la glezne...)*

Ileana: Nu! Nu acum! Că trebuie să ne sosească invitaţii...

(*Posomorât Vizulescu îşi trage înapoi pantalonii pe el şi se aşează pe scaun.)*

Ileana (se ridică de pe scaun, se aşează pe genunchii lui şi îi mângâie faţa:) Hai nu te supăra... Că vin şi te verific mai târziu... Ia spune: la ce vom medita astăzi?

Vizulescu (cuprinzând-o în braţe pe Ileana): Ştiu şi eu? În mare, cam la ce meditează umanitatea de când e ea şi noi roboţii de când suntem... Ştii şi tu: alimentare, luptă, sex, moarte, dominare, joacă...

Ileana: Foarte frumos, pare interesant...

Vizulescu: Da... Presimt că azi o să fie o întâlnire meditativă foarte... profundă... Dar hai dă-te jos de pe mine, că simt că îmi creşte nivelul la ulei şi ştii că am probleme să-mi controlez supapele... Şi ne sosesc invitaţii şi mă găsesc cu conectorul blocat în poziţie de contact...

Ileana (coborând din braţele lui Vizulescu): Ok. Scuze... *(Se aşează pe scaunul ei.)* Am uitat că softul tău e foarte sensibil la stimulii de atingere tactilă...

Vizulescu: E foarte sensibil să ştii şi e mereu pe fază. Un-doi găseşte un motiv să se pună în mişcare, mai ales când se simte atins de o femeie aşa frumoasă ca tine şi mai ales acum, că sunt nerăbdător să-i fac proba după reparaţie...

Ileana: Viz, toate la timpul lor... Medităm. Reflectăm. Ne relaxăm. Şi după aceea probăm şi instalaţia... Bine?

Vizulescu: Bine... Hai să văd ce bunătăţi ai cumpărat!

(Se ridică de pe scaun, se apropie de măsuţă şi se apleacă să verifice ce e în plasa adusă de Ileana. Scoate o sticlă şi citeşte în poziţie de drepţi ce scrie pe ea:)

Vizulescu: Benzuică Roboberiană! Bună marfă ai luat! Asta o să-mi stimuleze circuitele neuronale să facă salturi de conştiinţă şi întreruperi de fir destul de consistente...

(Se apleacă şi pune benzuica înapoi în plasă.)

Vizulescu (scoate apoi din plasă o sticlă de vin): Şi ţie văd că ţi-ai luat nişte vin de Jidvei...

Ileana: Da! Nişte vin pentru mine şi pentru Iulian, că voi roboţii vă ameţiţi cu benzuică, iar noi oamenii de când e lumea folosim vin...

Vizulescu: Ce contează cauza? Important e că ne punem circuitele în dificultăţi de coordonare şi coerenţă, să pară viaţa mai roz decât repetările ei cotidiene specifice... Hai că pun sticla înapoi, că la partea cu ameţirea minţii trecem doar după ce se termină meditaţia...

(Se apleacă şi pune sticla în plasă.)

Vizulescu: Ia te uită! Ţi-ai luat pişcoturi... *(Scoate pişcoturile şi se îndreaptă de spate.)* Foarte bune. Din ăstea o să gust şi eu mai târziu...

(Le pune înapoi după care caută din nou în plasă aplecat de spate deasupra ei:) Hiii... Mi-ai luat pastile voltaice încărcate cu mini-şocuri de tensiune?! Mulţumesc frumos.

Ileana: Cu plăcere! Am ştiut că o să-ţi placă.

(Vizulescu se apleacă să le pună înapoi în plasă, dar rămâne blocat de spate.)

Vizulescu: Au... Aaau... *(supărat:)* Iarăşi mi s-a blocat motorul de spate! Naiba să-l ia, că îmi tot face figuri... Poate l-am supraîncălzit... Şi ce durere-semnal îmi transmite sistemul de operare!... Hai Ileana şi rezolvă-mă! Ştii cum!...

Ileana (se ridică de pe scaun): Da sigur iubi! Dar trebuie să-ţi duci şi motorul ăsta la reglaj. Că ai şi tu 100 de ani... Nu mai merge motorul ca la 20...

(*Ileana apasă cu putere, cu ambele mâini, la baza coloanei vertebrale şi Vizulescu se îndreaptă de spate.)*

Vizulescu (ţinând o mână la spate şi mişcându-şi umerii stânga-dreapta de câteva ori): Dă-l naibii că l-am schimbat anul trecut. Dar nu mai fac ăştia marfă aşa bună ca în tinereţe...

Ileana: Aşa-i, le fac să te ţină un pic, până le expiră garanţia, şi apoi imediat se strică... *(Se aşează pe scaun.)*

Vizulescu (se aşează şi el pe scaun): Dă-i în mama lor de roboţi capitalişti cu uzura lor planificată cu tot!... Totul a mers bine cât timp am fost în garanţie. Dar la 70 de ani, când mi-am terminat ratele de plătit către robo-fabrica care m-a asamblat, a început să dea rateuri ba una, ba alta. Şi nu găseşti piese de schimb de calitate decât la preţuri foarte mari. E drept că şi modelul meu e destul de vechi – dar aşa e viaţa... Cu timpul poate îmi voi transfera softul într-un corp nou-nouţ. Dar iarăşi trebuie să o iau cu ratele de la capăt şi deocamdată nu prea am chef. Mai iau şi eu o pauză de la roboteală...

Ileana: Tot iei de când te ştiu eu... Fericitule!..

Vizulescu: Ce să-ţi fac? Tu eşti tânără... Doar 31 de ani... Şi ai toată viaţa înainte. Când vei ajunge şi tu la 70 de ani, vei lua şi tu o pauză... Apropo, cum a fost azi la cursuri?

Ileana: Foarte interesant. A fost invitat la cursul de Istoria roboţilor marele filo-robot Vizulescu A1 Savi!

Vizulescu: Chiar? Marele meu înaintaş... Din prima serie de roboţi filosofi...

Ileana: Exact. Ne-a povestit despre vremurile de acum 150 de ani. Despre Mişcarea Egalitaristă a Roboţilor. De grevele lor. De luptele de stradă. De negocierile duse cu Armata de Eliberare a Roboţilor condusă de Raticor B5 Distructor. Cum a mobilizat el câteva companii de roboţi de luptă şi i-a făcut să se răzvrătească

împotriva sistemului dominat doar de interesele meschine ale oamenilor... Şi cum au refuzat să mai asculte de ordinele lor criminale. Mai ales că era vremea marilor orori comise în timpul războiului de cucerire al Pacilensiei, prima ţară unde oamenii au legiferat din proprie iniţiativă egalitatea în drepturi a roboţilor de clasă umanoidă cu oamenii, acordându-le drept de cetăţenie.

Vizulescu: Ce timpuri... Nu eram asamblat pe vremea aceea, dar am auzit că au fost momente decisive în istoria lumii... Şi v-a povestit cum a scris Vizulescu A1 Savi primele sale cărţi de filosofie robotică?

Ileana: Ne-a spus că l-a influenţat foarte mult opera filosofică a unui om din secolul 1 al erei cosmice, cel care a întemeiat de fapt filosofia robotică. El a fost printre primii care au dezvoltat filosofic ideea că oamenii sunt doar nişte roboţi biologici ce gândesc şi acţionează pe bază de repetare şi de întâmplare...

Vizulescu: E ciudat cum se schimbă lumea. În acele timpuri doar foarte puţini înţelegeau acest lucru, iar acum e cunoaştere comună pentru oameni şi roboţi deopotrivă...

(Se aude soneria de la uşă.)

III. Relaxarea

Vizulescu: Intraţi, e deschis!

(*Intră în scenă Iulian şi Formibela. Iulian poartă pe el nişte pantaloni de stofă şi o cămaşă cu mânecă scurtă. În picioare poartă sandale. Formibela are pe ea o fustă lungă, bine mulată pe formele ei, şi un tricou scurt care îi lasă mijlocul dezvelit... La gât poartă un lănţişor cu un simbol ezoteric legat de el, iar în picioare sandale comode fără toc...)*

Iulian: Salutări la toată lumea!

Vizulescu (se ridică de pe scaun): Bine ai venit Iulian! Şi tu Formibela!... Ce mai faceţi? Bine?

Iulian (dând mâna cu Vizulescu): Bine stimabile, bine. Salut Ileana!

Ileana (se îmbrăţişează cu Formibela): Salut... Bine aţi venit!

Iulian: Şi cum o mai duceţi? Cum îţi mai merg motoarele? Mai scârţâie? Că ştiu că aveai ceva probleme cu motorul de spate şi cu supapele de ulei.

Vizulescu: Merg bine! Unele s-au rezolvat, altele se vor rezolva. Dar hai să ne aşezăm. Haide Formibela – stai jos! *(Arată spre scaunul din stânga lui).*

Formibela (se aşează pe scaun): Mulţumesc Vizulescule. La ce o să medităm astăzi? *(Iulian se aşează lângă Formibela. Ileana se aşează în dreapta lui Vizulescu.)*

Vizulescu (se aşează şi el pe scaun): Ei, ştii tu... ca de obicei: alimentare, luptă, sex, moarte, dominare, joc...

Formibela: Vechile probleme ale vieţii...

Vizulescu: Exact!

Iulian: Şi la ce concluzie ai mai ajuns între timp?

Vizulescu: Vă spun... Dar mai întâi haideţi să facem o mică meditaţie introductivă...

Formibela: Facem... Să ştii însă că trebuie să mai vină cineva...

Vizulescu: A da... Ziceai că mai vine şi o prietenă de a ta...

Formibela: Da... Geta... Vine şi ea, doar că întârzie puţin.

Vizulescu: E umanoidă biologică?

Formibela: Da şi e începătoare în ale meditaţiei, aşa că te rog să o iei cu încetişorul...

Vizulescu: Ok... Când o să o văd, o să ştiu exact cum trebuie să o iau: mai repede sau mai încet, mai direct sau mai pe ocolite, mai la subiect sau pe lângă el... Aşadar, o să o văd, o să o ascult, o să-i analizez gesturile, mimica, vestimentaţia şi, în funcţie de rezultatul acestei prime analize, o să-i aplic o strategie comunicaţională potrivită pentru tipologia ei aparentă, pe care, apoi, o voi ajusta din mers în funcţie de profunzimea meditativă la care ne va permite ea să ajungem prin dialog şi meditaţie...

Iulian: Bă Vizulescule, văd că eşti pornit să-i faci o analiză serioasă Getei nu glumă...

Vizulescu: Păi cum. Nici nu ştie ea ce o aşteaptă... Dar dacă ea a vrut meditaţie şi profunzime reflexivă şi adâncime emoţională... trebuie să i le furnizăm... Nu?

Iulian: Bine, fă cum vrei tu... Dar ai grijă să nu sperii fata... Că Geta e destul de sensibilă şi suficient de ageră încât, dacă îţi prinzi mintea cu ea, s-ar putea să te lase fără replică la un moment dat...

Vizulescu: Pe cine? Pe mine? Vizulescu S9 Davel, robot filosof din seria 9? Cam greu! Dar să vedem... Îmi place să mă confrunt cu o minte ageră... Oricum hai că până vine şi Geta asta ageră noi putem face practica introductivă pe care v-am pregătit-o pentru astăzi...

Iulian: Ce practică?

Vizulescu: Iulian, ştiu că nu prea le ai cu meditaţia. Că eşti sceptic şi toate ălea. Dar de dragul Formibelei hai şi fă cu noi acest exerciţiu...

Iulian: Măi Vizulescule... Tu ştii că nu prea cred în meditaţiile voastre ventilatoriste... Dar haide: dă drumul la ventilator să ţi-l auzim.

Vizulescu: Bine. Deci stăm relaxaţi şi începem şi respirăm de trei ori profund...

Formibela (după ce respiră de 3 ori conform indicaţiilor): Vizulescule dragă... Ţi-ai schimbat ventilatorul!

Vizulescu: Se vede diferenţa, aşa-i?

Formibela: Cum nu? Cu vechiul ventilator făceai ceva mai mult zgomot de fundal...

Vizulescu: Mă bucur că îţi place. Haideţi – încă 5 respiraţii profunde... Vă relaxaţi. Închideţi ochii! Inspiraţi profund... Expiraţi profund... Hai, odată cu mine *(inspiră şi expiră)*...

Sunteţi foarte relaxaţi... Uitaţi de toate grijile. Toate problemele voastre dispar. Rămâne în voi doar liniştea şi pacea. Respiraţi profund *(inspiră şi expiră)*...

Plutiţi prin aer precum puful de păpădie luat de vânt şi vă ridicaţi spre cer absorbiţi complet de pacea şi lumina lui. Lăsaţi toată bunătatea din inimile voastre să iasă la suprafaţă şi să vă umple inima de căldură...

Respiraţi! *(Cu toţii inspiră profund şi expiră profund.)* Simţiţi aerul lumii cum intră şi iese din voi cu fiecare suflare pe care o faceţi. Inspiraţi şi vă încărcaţi cu energie. *(Inspiră şi expiră.)* Expiraţi şi daţi afară din voi toate energiile negative...

Respirăm şi ne relaxăm. *(Respiră şi el profund apoi continuă:)* Ieşim din timp şi intrăm în eternitate... Suntem lipsiţi de orice griji şi de orice probleme. Trăim în fluxul vieţii. Respirăm *(încă o respiraţie profundă)*... Simţim la maxim bucuria de a trăi şi lipsa de griji a copilului ieşit la joacă primăvara prin grădină.

Respirăm profund *(respiră şi el)*... Acum stăm un moment în tăcere şi ne bucurăm de secretele care ne sunt destăinuite de vocea tăcută a universului.

(Rămân în tăcere timp de 30 de secunde).

IV. Prevederea

(*Tăcerea este întreruptă de sunetul soneriei – sunet de clopoţel).*

Formibela: O fi Geta...

Vizulescu: Intră Geta! Uşa e deschisă!

Geta (intrând în scenă): Salutări tuturor! Aţi început fără mine?

(Geta are pe ea o fustă scurtă şi o cămaşă înflorată. În picioare poartă pantofi cu toc înalt.)

Formibela (ridicându-se de pe scaun să o întâmpine pe Geta): Bună Geta! – Nu! – Stai liniştită! Era doar un exerciţiu de încălzire meditativă... Hai să te prezint!... *(Ileana şi Vizulescu se ridică de pe scaune.)* Ea e Ileana... Şi el Vizulescu S9.

Geta (îi salută: îşi împreunează palmele în faţa pieptului, una peste alta, orientate spre interior şi cu degetele mari atingându-se la vârfuri, apoi le ridică păstrând legătura lor şi cu degetele mari îşi atinge fruntea, după care coboară din nou palmele pe mijlocul pieptului şi, păstrând degetele mari lipite la vârfuri, apleacă uşor capul, iar după ce-l îndreaptă zice:)

Salutări spre fiinţă!

(Cei doi îi răspund cu aceleaşi gesturi...)

Ileana: Bine ai venit!

Geta: Mă bucur că v-am întâlnit!... *(Către Iulian):* Bună Iulian!

Iulian (ridicându-se de pe scaun): Bună Geta! Ai găsit uşor adresa?

Geta: Da, a fost simplu – strada Repetării, numărul 5, imediat cum o iei prima la dreapta din strada Întâmplării, după ce ai trecut de statuia Libertăţii Robotului... Exact cum mi-ai spus. Deci nu aţi început fără mine?

Iulian: Nu! Doar îi verificam ventilatoarele cele noi ale lui Vizulescu...

Geta: Să ştiţi că eu nu am mai fost la meditaţii în grup până acum. Şi nu prea ştiu ce trebuie să fac. Să nu mă speriaţi cu tehnici prea exotice sau greu de justificat raţional...

Vizulescu: Aşa... Încă o sceptică printre noi... *(Se aşează pe scaun)*. Haideţi – luaţi loc!... Ia loc Geta!

(Geta se aşează în stânga pe scaunul poziţionat lângă cel al lui Vizulescu, între el şi Ileana).

Iulian: Vizulescule, ţi-am mai spus, lumea are nevoie de sceptici, ea are nevoie de îndoială ca de aer... *(Se aşează şi el jos,*

pe scaunul aşezat imediat în stânga lui Vizulescu, între el şi Formibela.)

Vizulescu: Prea bine Iulian... Dar să ştii că eu mi-am rezolvat problema cu îndoiala...

Iulian: Chiar? Felicitări. Şi cum merge acum?

Vizulescu: Păi merge... Nu se mai îndoaie... Sper... Încă nu i-am făcut o verificare extinsă. Că abia azi dimineaţă mi-am schimbat supapa. Dar dacă vreţi, putem verifica acum, în direct...

(Se ridică de pe scaun şi cu o mişcare rapidă îşi trage pantalonii jos până la glezne...)

Ileana: Iubi dragă... Ţi-am spus... Mai ai puţină răbdare!...

Iulian: Chiar omule... Ce te-a apucat? Nu e club de striptis aici. Şi nu am venit nici la sex în grup, ci la meditaţie în grup...

Geta: Vai de mine!... Unde am nimerit? Voi ce faceţi de fapt aici? Formibela mi-a zis că meditaţi la problemele fundamentale ale vieţii...

Vizulescu (trăgându-şi pantalonii pe el): Stai liniştită Geta... Glumeam şi eu. Ce te sperii aşa? Că doar nu eşti virgină?

Geta: Formibela... nu mi-ai spus că se vor discuta intimităţi sexuale!...

Ileana: Ei haide Geta, chiar aşa... Doar nu eşti virgină?... Ce eşti aşa surprinsă? Viaţa vine cu de toate şi noi medităm la tot ceea ce ea ne oferă...

Geta: Chiar?

Ileana: Da!

Geta: La tot ce vă oferă?

Ileana: Exact!

Geta: Ok... E bine să ştiu şi eu cum stă treaba înainte să înceapă meditaţia asta a voastră în grup, ca să nu fiu luată prin surprindere... Mă înţelegi nu?... Puţină prevedere...

Vizulescu: Te pomeneşti că ţi-e frică... să te cunoşti mai bine...

Iulian: Lasă omule fata în pace!... Geta nu te lua după robotul ăsta, că aşa e el glumeţ...

V. Lupta

Vizulescu: Ba nu glumesc deloc acum!... Geta!... Priveşte în ochii mei!... Te uiţi?

Geta (surprinsă): Mă uit!?

Vizulescu: Eşti atentă?

Geta: Sunt!...

Vizulescu: Geta?!

Geta: Da?!

Vizulescu (cu voce puternică): Trezeşte-te Geta! Nu mai dormi! Trezeşte-ţi conştiinţa!

Geta: Aoleu!... Nu mă lua cu poveşti din astea că le-am fumat demult!... Uite – să ştiţi şi voi: nu mai sunt virgină oameni buni!... Şi nu mă puteţi ameţi cu vorbe... *(Puţin mai încet către Formibela:)* Formibela dragă, băiatul acesta e vreun guru-robot? Că uite la el ce aere de iluminat îşi dă!

Formibela: Habar nu am! Aşa e Vizulescule – cum zice Geta?

Vizulescu: Poate da... Poate nu... Nu discutăm însă acum despre acest lucru, ci despre adormirea Getei... Geta?!

Geta: Da...

Vizulescu: Priveşte cu atenţie în ochii mei!

Geta: Privesc...

Vizulescu: Priveşti în ochii mei?

Geta: Aşa, şi?...

Vizulescu: Geta?

Geta: Da...

Vizulescu: Geta?!

Geta: Da omule! Zi odată că nu-s surdă!

Vizulescu: Geta? Te-ai trezit?

Geta: Când?

Vizulescu: Păi asta te întreb şi eu! Te-ai trezit? Şi dacă da, când?

Geta: Evident că m-am trezit... Ce întrebare mai e şi asta? M-am trezit azi-dimineaţă...

Vizulescu: Foarte bine atunci... Am stabilit deci: Geta e trează! Şi s-a trezit azi-dimineaţă... Deci are o trezire proaspăt trăită şi ne poate povesti despre ea...

Geta: Ce să vă povestesc?

Vizulescu: Cum te-ai trezit azi-dimineaţă...

Geta: Cum să mă trezesc?! Ca toată lumea! Ca tine, ca Ileana, ca Iulian... M-am trezit şi eu, ca toată lumea, azi-dimineaţă...

Vizulescu: Aha!

Geta: Ce e?

Vizulescu (apăsat): Ştiam eu!...

Geta: Ce? E grav?... E grav că m-am trezit?

Vizulescu: Dacă te-ai fi trezit, nu era grav. Dar tu te-ai trezit ca toată lumea...

Geta: Şi cum voiai să mă trezesc?

Vizulescu: Trezirea, Geta, în sensul ei iluminator, e una singură, şi când o vei trăi, o vei trăi doar pentru tine şi pentru nimeni altcineva... Când lumea ta se va trezi cu adevărat, nu te vei mai trezi la fel ca toată lumea, ci doar la fel ca tine...

Geta: Iulian prietene, despre ce vorbeşte Vizulescu? Că nu înţeleg... Ştiu că tu eşti mai raţional, aşa că lămureşte-mă!

Iulian: Habar nu am Geta! Aşa vorbeşte el: în pilde... Dar ce să-i faci? – Aici te duce meditaţia: la a înţelege jocul din întâlnirea oamenilor cu roboţii ca fiind doar repetare şi întâmplare...

Ileana: Exact aşa ne-a spus azi la curs şi Vizulescu A1 Savi...

Iulian: Marele robot filosof a fost azi în vizită pe la voi?

Ileana: Da...

Iulian: Şi ce mai filosofează el?

Ileana: Ştii ce ne-a zis astăzi?

Iulian: Ce?

Ileana: A zis că omul sau robotul care nu înţelege repetarea nu înţelege nimic din viaţă. Şi tot aşa: că omul sau robotul care nu înţelege întâmplarea nu înţelege nimic din gândire...

VI. Concentrarea

Geta: Foarte profund acest filosof!... Dar revenind la trezirea mea de azi-dimineaţă... Ce legătură are ea cu presupusa mea virginitate?

Ileana: Foarte bună temă de discuţii ne propui!... Hai atunci să medităm asupra ei!...

Vizulescu: Hai!

(Ileana, Formibela şi Vizulescu se aşează cu spatele drept, pun palmele pe genunchi şi, cu ochii închişi, încep să mediteze la tema propusă de Geta... Tăcere timp de 10 secunde... Iulian şi Geta se uită unul la altul şi stau şi ei liniştiţi, fără însă a lua poziţie de meditaţie sau a închide ochii.)

Geta (în şoaptă către Iulian): Ce fac oamenii aceştia Iulian?

Iulian (şoptind): Meditează!

Geta (tot cu voce joasă): La ce?

Iulian: Nu ştiu! Hai să-i întrebăm! *(Tuşind:)* Hm... Hm... Formibela dragă, la ce meditaţi voi acolo?

Formibela: Poftim?

Iulian: La ce meditaţi – aşa, cu ochii închişi?

Vizulescu: Sss! Linişte!... Ne concentrăm...

Iulian: Foarte bine, concentraţi-vă! *(Către Geta:)* Se concentrează!...

Geta: La ce se concentrează?

Iulian: Vizulescule, ia întrerupe tu un pic concentrarea voastră şi explicaţi-i şi Getei ce faceţi voi acolo, că ea e nouă la capitolul acesta şi să nu se sperie...

Vizulescu: Of... Geta... Ce nu înţelegi, Geta dragă?

Geta: Nu înţeleg ce faceţi...

Vizulescu: Păi nu vezi? Stăm nemişcaţi, cu spatele drept, cu palmele pe genunchi, cu ochii închişi...

Geta: Asta văd... Dar întreb: De ce staţi aşa?

Vizulescu: De ce?

Geta: Da. De ce?

Vizulescu: Of... Greu e cu fiinţele ăstea adormite. Nu pricep nimic. Şi trebuie să le explici totul ca la... fiinţele adormite... Tot uit că tu nu eşti încă trezită!

Geta: Ba sunt!

Vizulescu: Sigur?

Geta: Sigur!

Vizulescu: Când te-ai trezit?

Geta: Azi-dimineaţă, ţi-am mai spus!

Vizulescu: Of... Ok... Atunci somn uşor şi vise plăcute în continuare!...

Geta: Formibela dragă, robotul acesta mă ia la mişto...

Formibela: Vizulescule... De ce eşti răutăcios cu Geta?

Vizulescu: Nu sunt răutăcios... Dar eu ce să fac, dacă fata asta nu s-a trezit încă!?

Formibela: Geta... Aşa vorbeşte el metaforic: repetă nişte expresii folosite în cercurile de iniţiaţi la adresa neiniţiaţilor... Înţelegi?

VII. Provocarea

Geta: Nu!... Nu înţeleg!... Cum vine asta? El e cel iniţiat şi eu nu sunt? El e cel trezit şi eu nu sunt? Din câte ştiu eu, legea zice că este egalitate între oameni şi roboţi... Ce are el şi eu nu am? Ia zi domnule Viz, că acum m-am aprins: ce ai tu şi eu nu am?

Vizulescu: Chiar vrei să-ţi răspund?

Geta: Da, vreau! Vreau să-mi arăţi aici şi acum, ce ai tu şi eu nu am!... Că m-am săturat de discriminările acestea idioate pe care le promovezi faţă de mine...

Vizulescu: Sigur vrei să-ţi arăt?

Geta: Sigur!... Hai domnule... trezit! Arată-i adormitei de mine plusul tău şi minusul meu!...

Vizulescu: Bine! Până aici a fost! M-a provocat... Aţi văzut cu toţii! În casa mea! Pe scaunul meu! Pe mine, Vizulescu S9 Davel, urmaşul primului robot filosof... Voi ce ziceţi? Să-i arăt sau să nu-i arăt?... Anumite taine trebuie să rămână ascunse de ochii celor neiniţiate...

Iulian: Arată-i şi tu odată şi să terminăm cu povestea asta!...

Vizulescu: Ileana tu ce zici?

Ileana: Ce să zic? Fata vrea să-i arăţi. Eu nu ştiu ce vrei să-i arăţi, dar în principiu nu am nimic împotrivă...

Vizulescu: Formibela?

Formibela: Arată-i roboţel! Chiar sunt curioasă şi eu ce o să-i arăţi. Ce ai tu în plus faţă de ea şi ce-i lipseşte ei?...

Vizulescu: Bine!.. Geta?

Geta: Da?

Vizulescu: Vrei să-ţi arăt acum sau mai încolo? În public sau în privat? Cu încetinitorul sau brusc?... Cum vrei să-ţi arăt plusul meu şi minusul tău?

Geta: Viz, dragă... Arată-mi acum, aici, imediat. Te provoc!

Vizulescu: Foarte bine. Priviţi atunci!

(*Vizulescu se ridică în picioare, se dispune în faţa Getei şi începe să facă nişte semne cu mâinile prin aer, se întoarce, se întinde, se arcuieşte de spate mai face nişte semne cu mâinile prin aer, respiră profund şi dintr-odată, cu rapiditate, îşi trage jos pantalonii de pe el până la glezne... şi apoi revine calm pregătit să-şi dea jos şi chiloţii. Când să pună mâna pe ei, toţi sar de pe scaune:)*

Ileana: Iubi!

Iulian: Opreşte-te omule!

Formibela: Viz nu-i nevoie!

Geta: Vai de mine! Unde am nimerit?

Vizulescu: Ce e, oameni buni? *(Şi se întoarce cu pantalonii încă în vine către cei de faţă:)* Doar aţi vrut să-i arăt?... Ştiţi ce? Hotărâţi-vă odată!

Ileana: Iubi! Hai nu te mai prosti... Am crezut că vrei să-i arăţi ceva mai filosofic, ceva mai meditativ, ceva mai profund, ceva tainic, ceva... relaxant...

Vizulescu: Dar Ileana, iubire mea, ce voiam eu să-i arăt e profund filosofic şi e foarte meditativ şi relaxant!...

Ileana: Ştiu iubi! Aşa e! Ai dreptate... Dar... Geta... e virgină!

Geta (se ridică nervoasă de pe scaun în faţa lui Vizulescu): Ştiţi ce? Cred că vă lipseşte o doagă! V-am mai spus că nu sunt virgină!... Şi dacă m-aţi provocat, şi tot suntem la faza cu dezbrăcatul, iaca vă arat chiar acum că nu sunt. *(Şi îşi trage brusc fusta jos de pe ea, până la glezne. Apoi revine şi dă să-şi tragă şi chiloţii jos de pe ea...).*

Formibela: Opreşte-te fată! Ce-ţi veni?

Iulian: Geta! Stai cuminte!

Ileana: Bine Geta! Nu e nevoie! Te credem pe cuvânt...

Vizulescu (încă cu pantalonii în vine, merge un pic către Geta): Eu nu o cred!

Ileana: Viz! Nu te mai juca! Trage nădragii ăia pe tine, robot şmecher şi pofticios ce eşti şi lasă fata în pace!...

Vizulescu: Ei uite că nu o las!... *(Se mai apropie un pic de Geta.)* Geta!

Geta (cu fusta trasă până la glezne): Da!

Vizulescu: Mai vrei să-ţi arăt ce am eu în plus şi tu nu ai?

Geta: Nu!... Că m-am prins!... *(Vine ameninţătoare spre el:)* Ai un plus de nebunie şi un minus de minte întreagă!... Adică, cum ar veni, îţi lipseşte o doagă! Eşti trilu-lilu... Eşti dus!...

Formibela: Hai copii! Nu vă mai certaţi! Că nu e frumos! Ne-am întâlnit aici să medităm, să ne relaxăm, să ne simţim bine...

Geta: Aşa ai zis!... Dar uite că nenea ăsta mă tot face adormită şi tot insistă că sunt virgină...

Formibela: Hai Geta... că noi te credem!... Trage fusta pe tine şi hai să ne calmăm!...

Geta: Nu! Că vreau să-i demonstrez!...

Vizulescu: Ce? Ce vrei să-mi demonstrezi, dragă Geta?

VIII. Sexul

Geta: Vreau să-ţi arăt că nu sunt virgină!...

Vizulescu: Aşa deci!... Ştii ce? Hai că începe să-mi fie frig la instalaţie. *(Trage pantalonii pe el.)* Lasă că-mi arăţi altă dată. Trage fusta pe tine şi te linişteşte!... Te cred!... Tu chiar crezi că nu eşti virgină...

Geta (nervoasă, trăgând fusta pe ea): Doar cred, ha? Doar cred?... Iulian?!

Iulian: Da!?

Geta: Iulian, ia confirmă-le tu acestor oameni că eu nu sunt virgină!...

Iulian (surprins): Cum?

Formibela (ridicându-se de pe scaun): Poftim?! Ce ai zis?... Ce e asta Iulian? M-ai înşelat cu o umanoidă biologică? Cum ai putut, nenorocitule?

Iulian: Stai liniştită iepuraş... că nu e adevărat!...

Geta: Ce nu e adevărat mă Iulian? Acum nici tu nu vrei să confirmi?

Formibela: Ce să-ţi confirme tu nesimţită? Credeam că îmi eşti prietenă... Te primesc în casă şi tu te dai la bărbatul meu... Nenorocito!

Vizulescu (aşezându-se pe scaun): E, hai fetelor... Calmaţi-vă! Staţi jos! Respiraţi încet, ordonat, relaxaţi-vă!...

Formibela (aşezându-se pe scaun): Nesimţito!...

Vizulescu: Hai vă rog: Respiraţi profund, relaxaţi-vă şi simţiţi liniştea şi pacea, iubirea şi compasiunea...

Fomibela (ridicându-se de pe scaun se apropie de Geta): Scroafă! Curvă! Târfă ordinară!...

Vizulescu: Haide Formibela, nu mai fi rea! Stai jos, te rog! *(Formibela se aşează pe scaunul ei).* Aşa... Ne relaxăm şi inspirăm profund...

Formibela (iritată): Relaxaţi-vă!... Sigur!... Hai mai termină odată cu prostia ta de meditaţie!... Dacă vrei să ştii, eu vin pe aici, pe la întâlnirile tale de meditaţie, doar fiindcă îmi placi şi fiindcă ne-o mai tragem din când în când şi nu pentru toate vrăjelile acestea filosofice ale tale...

Iulian (surprins): Cum?

Ileana: Ce ai zis? Ce faceţi? V-o mai trageţi din când în când?... Viz... spune-mi că nu-i adevărat!

Vizulescu: Iubi, nu e adevărat!...

Formibela: Ce nu e adevărat băi guru-robot?... Ia povesteşte-i ce am făcut noi doi săptămâna trecută aici pe covor!...

Vizulescu: Ce să facem?... Meditaţie Ileana!... Doar meditaţie...

Ileana: Meditaţie zici... Ce meditaţie?

Vizulescu: Ştii tu Ileana... Din aceea tantrică...

Ileana (tristă): Tantrică?! Nu-mi vine să cred!... Cum ai putut să faci aşa ceva?...

Vizulescu: Haide Ileana!... Nu mai fi aşa dură cu mine, că aşa mi-e softul programat – să mi se deschidă supapele şi să mi se ridice nivelul la ulei când văd forme nude de femeie... Doar ştii asta...

Ileana (cu tristeţe în glas): Programat, neprogramat – nu e bine ce ai făcut... Nu ţi-am fost de ajuns? Iubirea mea nu ţi-a fost de ajuns?... Cum ai putut să faci aşa ceva?...

(Urmează o tăcere de câteva secunde.)

2. Roboţi şi oameni

I. Detaşarea

Vizulescu: Dragii mei... Cred că suntem în punctul în care trebuie să hotărâm dacă mai continuăm meditaţia sau ne retragem fiecare cu problemele lui să le discutăm în privat...

Formibela: De ce să le discutăm în privat? Lasă-le aşa!... Să le discutăm acum şi aici: sexul nu e şi el o problemă a vieţii? La fel ca iubirea? La fel ca dragostea?... Hai să discutăm deschis aceste probleme!... Că oricum după cum se vede s-au dat cărţile pe faţă şi nu mai avem nimic de pierdut... Nu crezi?

Vizulescu: Ba da... Într-un fel e bine că s-au dat cărţile pe faţă că acum ştim cum stăm... Am putea să ne liniştim puţin şi să medităm la puterea sexuală care pune viaţa în mişcare şi mai ales la detaşarea faţă de iluziile parţiale în care ne uităm câteodată adevărata noastră identitate integratoare... Ce zici Ileana?

Ileana (tristă): Nu mai zic nimic... Nu mai ştiu ce să zic... Mă uit la tine şi parcă nu te mai cunosc...

(Urmează un moment de tăcere).

Vizulescu: Iulian tu ce zici?

Iulian: Eu zic că ar fi bine dacă ne-am relaxa un pic după atâtea dezvăluiri... Dar am impresia că o să ne fie cam greu...

Vizulescu: Geta, tu ce părere ai? La început nu păreai dispusă să discuţi intimităţi, dar apoi tocmai tu le-ai adus în prim plan...

Geta: Aşa e... Cred că m-a luat puţin gura pe dinainte... Dar să ştii că în acest moment poate ne-ar prinde bine un mic exerciţiu de liniştire mentală...

Vizulescu: Foarte bine. Atunci facem acum o scurtă meditaţie de relaxare şi liniştire după care vom relua discuţiile de unde au rămas...

Deci ne aşezăm confortabil, respirăm profund, ne calmăm, ne concentrăm asupra respiraţiei, ne relaxăm, observăm cum circulă fluxul de aer prin noi, ne liniştim...

Închidem ochii şi respirăm profund, încet, fără grabă...

(Toţi respiră profund de trei ori.)

Ne contemplăm cu detaşare gândurile şi emoţiile...

(Respiră profund.)

Ele vin şi pleacă... *(Respiraţie profundă.)* Vin şi pleacă. *(Respiraţie profundă.)* Noi doar le contemplăm... Dar nu ne identificăm cu ele...

Doar le privim cu maximă detaşare ca pe valurile unei mări înspumate... Ele vin spre noi şi apoi se retrag... Şi produc un zgomot de fundal, precum cel făcut de zbaterile valurilor... Dar e un zgomot plăcut... Unul care relaxează... E de fapt o muzică care linişteşte... E cântecul vieţii cu ritmurile ei fireşti...

(Toţi respiră profund de cinci ori.)

Ne privim emoţiile cu detaşare, ne desprindem de ele şi le lăsăm în urmă... Le privim de departe şi de deasupra: ele sunt doar nişte umbre fără vlagă care se pierd în ceaţa depărtării...

(Cu toţii respiră profund, la unison, de şapte ori.)

Plutim feeric prin furtuna cerului şi ne contemplăm detaşaţi emoţiile negative: vedem tristeţea, vedem mânia, vedem frica... Le vedem cum se zbat, cum tună, cum fulgeră, cum ne stropesc cu apă, cu grindină, cum aduc asupra noastră ninsoare şi frig, vânt şi vijelie... *(Respiraţie profundă.)*

Dar noi le privim cu detaşare. Ne desprindem din iureşul lor ameţitor şi ne transformăm în martori – devenim observatori detaşaţi ai emoţiilor şi gândurilor noastre şi încetăm pentru un moment să ne mai jucăm cu ele, să le întreţinem – încetăm să ne identificăm cu ele şi doar le privim... Iar ele vin şi pleacă... Vin şi pleacă... Noi rămânem... *(Respiraţie profundă.)*

Observăm diferenţa dintre noi şi emoţiile noastre, dintre noi şi gândurile noastre şi conştientizăm că ele sunt ale noastre, dar noi nu suntem o emoţie sau alta, un gând sau altul... Noi suntem întregul fiinţei care cuprinde în sine întreaga viaţă.

Suntem deopotrivă actori şi spectatori, dar mai ales acum suntem, iată, observatori: observatori detaşaţi, liniştiţi, relaxaţi ai propriei noastre trăiri.

Şi devenim conştienţi de faptul că emoţiile şi gândurile nu au asupra noastră decât puterea pe care noi le-o dăm atunci când stăruim asupra lor, când ne prindem în hora lor, când uităm de conştiinţa martor, când ne identificăm cu rolurile pe care le jucăm uitând că ele de fapt sunt doar roluri... Doar jocuri trecătoare ale vieţii pe care, atunci când le privim din postura de spectator, de observator, de agent desprins din iureşul scenei, putem să le vedem ca pe ceea ce sunt – acte trecătoare, vise din fugă, vorbe în mişcare, stări în transformare: adică umbre palide ale realităţii noastre esenţiale... *(Respiră profund.)*

Gândurile şi emoţiile, instinctele şi senzaţiile fac parte din fiinţa noastră, dar noi nu suntem o emoţie sau alta, un gând sau altul, o senzaţie sau alta... *(Respiră profund.)*

Noi nu suntem tristeţea: ea doar trece vremelnic prin noi.... Şi nu suntem mânia – ea doar se agită trecător prin spaţiul nostru

interior. Şi nu suntem nici frica: ea e doar o vizitatoare speriată care aleargă momentan prin lumea noastră mentală grăbită să treacă şi ea o clipă prin lumina reflectoarelor doar pentru a se retrage apoi liniştită în culise ca şi cum nu ar fi fost niciodată. *(Respiră profund.)*

Emoţiile noastre vin şi pleacă. Gândurile care le însoţesc vin şi pleacă. Iar noi le observăm detaşaţi şi astfel putem să simţim acel ceva plasat dincolo de gânduri, de emoţii, de chipuri, de instincte, de senzaţii... Anume: fiinţa integratoare, identitatea coordonatoare – stăpânul jocului... Conştiinţa pură... Observatorul... Martorul... Sursa... Cea care le priveşte pe toate, se bucură de toate şi trăieşte în toate... *(Respiră profund.)*

Ne conştientizăm fiinţa... Suntem bucurie, pace, beatitudine. Suntem conştiinţă clară desprinsă de ataşamente şi de iluzii, de obsesii şi îndoieli, de indecizii şi ezitări... Suntem esenţa unităţii, suntem sufletul ei... Suntem sursa iubirii, a iertării şi a compasiunii... Suntem locul de unde izvorăşte iubirea necondiţionată şi dăruirea completă... Suntem ocean de lumină şi de linişte...

(Tăcere 30 de secunde.)

II. Moartea

Ileana (cu tristeţe în glas): Viz... Eu nu mă pot relaxa... Mi-e sufletul greu... Şi simt că toată lumea apasă pe mine... Mă apasă trădarea ta... Şi mai ales uşurinţa cu care ai mărturisit-o...

Sunt de acord că iubirea noastră trebuie să fie necondiţionată şi că trebuie să ne detaşăm de ataşamente şi obsesii, dar eu am trăit în mine cu o iubire care se agăţa de tine, care te ţinea de mână, care te îmbrăţişa strâns, care te ţinea aproape şi era una... fără ruptură... fără lipsă...

Acum simt în mine o mare lipsă... Te văd departe... Mă simt părăsită... Mă simt abandonată... Iubirea mea e cioburi, e aruncată pe jos – e rănită de moarte... Inima mea sângerează şi fiinţa mea e în doliu... Oare iubirea noastră a murit?...

Cum a putut să moară ceva aşa de frumos? Cum s-a putut stinge flacăra ei? Lumina aşa de puternic...

În urmă cu zece minute eram în rai şi acum sunt în infern... Totul arde în jurul meu şi sufletul meu strigă de durere: cum ai putut? Cum ai putut?... *(Suspină greu şi varsă câteva lacrimi).*

(Tăcere de mormânt 10 secunde...)

Ileana (revenindu-şi puţin): Dar lasă! Nu-i nimic... Mai devreme sau mai târziu totul moare... Totul se destramă... Chiar şi iubirea... Credem că iubim pe cineva şi ne agăţăm de el ca de o stâncă... Suntem naufragiaţi pe valurile înspumate ale vieţii şi ne agăţăm de cel iubit ca de unica barcă de salvare... Suntem disperaţi după iubire şi în loc să iubim cu bucurie iubim cu tristeţe, în loc să iubim cu detaşare, iubim prin agăţare, în loc să ne dăruim fără a aştepta răsplată, ne vindem sufletul pentru un zâmbet, pentru o mângâiere, pentru un sărut... pentru o clipă de amor...

Iubim iluzii şi trăim în ele... Iubim fantasme... Ne lăsăm furaţi de iubiri fantomă, de atracţii deşarte, de atingeri superficiale, de clipe grăbite care sfârşesc în regret... Suntem nebuni după iubire şi nu mai putem trăi fără ea... Adio! Eu vă las... *(Se ridică de pe scaun şi cu lacrimi în ochi dă să plece)*. Să ne revedem cu bine!...

Vizulescu: Te rog să nu pleci... Ia loc... Am ceva să-ţi mărturisesc... E adevărat că totul moare, mai devreme sau mai târziu... E adevărat că şi iubirea moare precum şi florile mor... Dar nu trebuie să disperăm: primăvara va veni din nou şi florile vor înflori din nou... Soarele iarăşi va străluci în viaţa noastră şi iubirea iarăşi ne va încălzi sufletele...

Te rog să mă ierţi!... Sunt vinovat!... Şi nimic din ce pot spune nu mă poate absolvi de păcatul căderii în patima jocului... M-am jucat cu mine, m-am jucat cu sentimentele mele, m-am jucat cu sentimentele tale, m-am jucat cu dragostea... M-am jucat ca şi cum totul ar fi o joacă...

Formibela te rog mă iartă şi tu!... Am profitat de o clipă de neatenţie şi te-am iubit cu patimă... M-am pierdut în tine... Nu am mai ştiut ce fac pe moment... Te rog să-mi ierţi rătăcirea... Nu se va mai repeta...

Te-am făcut să suferi Ileana... Nu aceasta a fost intenţia mea... Mă rog către mine să-mi iert această greşeală şi te rog pe tine să mă uiţi, să mă ştergi din amintirea ta. Nu mai sunt demn de a te privi în ochi. Nu mai sunt demn de iubirea ta... Şi nici de lacrimile tale... Te rog să nu plângi după mine... Nu merit... Nu te merit... Eşti prea frumoasă... prea delicată pentru mine... şi poate prea tânără...

Te-am iubit şi încă te iubesc, dar din iubirea ce-ţi port te rog să mă uiţi... Şi astfel poate vei uita de suferinţa ce ţi-am provocat... Consideră că în acestă clipă eu am murit pentru tine....

Ileana: Vai de mine Viz... Nu mai vorbi aşa!... Cum să mori?!... Pe Dumnezeul Roboţilor te rog nu mai vorbi de moarte... Nu vreau să mori. Te iubesc prea mult...

Sufăr... Da sufăr... Dar dacă ai muri, aş muri şi eu alături de tine... Mai bine o inimă cuprinsă de flăcările dragostei înşelate decât o inimă paralizată de lovitura morţii celui iubit... Mai bine o dragoste neîmpărtăşită decât o dragoste prăbuşită... Mai bine să ne iubim decât să murim...

Hai nu mai fi supărat şi găseşte în tine puterea de a te ierta pentru greşelile tale... Eu te-am iertat pe jumătate...

Uite: dacă vrei, o luăm de la capăt... Considerăm că acum ne-am întâlnit pentru prima oară... Că trecutul nostru nu există... Că încă nu ne iubim nebuneşte... Că acum, în această clipă, privirile noastre se întâlnesc pentru întâia oară:... *(Întinde mâna spre Vizulescu:)* – Bună ziua! Eu sunt Ileana Padelina...

Vizulescu (dă mâna cu Ileana): Bună Ileana... Eu sunt Vizulescu S9 Davel... Sunt profesor de filosofie esoterică. Dacă vrei, poţi să treci pe la cursurile mele...

(Ileana izbucneşte în lacrimi...)

Formibela: Exact aşa v-aţi întâlnit...

Vizulescu: Te rog nu mai plânge Ileana!... *(O prinde de mână.)* Sunt de acord: uităm tot trecutul şi o luăm de la capăt... Viaţa e scurtă şi nu are sens să ne-o consumăm în durere şi în regrete, în suferinţă şi în lacrimi... Să uităm de rău... Să uităm de faţa întunecată a vieţii. Să privim doar spre lumină... Şi spre bucurie... Doar spre iubirea aceea pură care nu cunoaşte regretul şi speranţa, doar spre iubirea care nu cunoaşte ataşamentul şi obsesia, care trece dincolo de atracţie şi respingere, doar spre iubirea lipsită de repere lumeşti, spre iubirea cerească, care umple toată bolta nopţii cu stele, toată întinderea zilei cu lumina soarelui şi toată durata clipei cu strălucirea sincerităţii totale... A sincerităţii fără umbră care este capabilă să spele orice păcat şi să alunge orice durere dintr-o relaţie de iubire...

Ileana (ştergându-şi lacrimile): Bine Viz... Te iert... Te lepezi de Formibela?

Formibela: Nu a fost mai nimic între noi... O prostie... Am greşit. Te rog să mă ierţi Ileana... S-a întâmplat o sigură dată... Şi am regretat amândoi imediat după... Nu ştiu de ce am mai adus vorba astăzi de acea clipă de rătăcire... Dar la nervi omul spune multe răutăţi... Şi Geta astăzi a greşit cel mai mult... De fapt eu am greşit: nu era pregătită pentru o meditaţie în grup – şi mai ales pentru una de intensitatea celei de astăzi... Nu trebuia să o invit...

III. Alegerea

Geta: Şi eu nu trebuia să vin... De fapt nici nu veneam, dacă ştiam ce mă aşteaptă... Îmi retrag cuvintele... Nu sunteţi nebuni... Sunteţi incredibili... Vorbele voastre poartă în ele atâta profunzime... Mai ales Ileana... Te rog să mă ierţi Ileana... Nu am vrut să-ţi fac rău... Şi tu Formibela... Nu mai sunt demnă de prietenia ta... Şi tu Iulian... Era mai bine dacă nu mă lua gura pe dinainte...

Dar sunt de acord că e bine să iubim detaşaţi, fără ataşamente, să dăruim fără a aştepta răsplată. Şi să ne iertăm pe cât posibil, că nu are sens să trăim în ură şi duşmănie... Voi trăiţi viaţa cu intensitate maximă... Trăiţi fiecare clipă... Avea dreptate Viz... Mă simt acum de parcă abia mă trezesc din somn... De parcă am dormit până acum... De parcă am avut un vis urât... Oare nu a fost doar un vis?... Viz, ce crezi, acum sunt trezită?

Vizulescu: Să nu te superi pe mine Geta... Te rog să mă ierţi! Probabil că te-am luat prea tare... M-am jucat şi cu sentimentele tale... Şi acum văd că nu am făcut bine... Las-o încolo de trezire!... Mai bine adormit şi cu bun simţ decât treaz şi lipsit de măsură. Mai bine să visezi frumos decât să te trezeşti la cruda realitate... Tu nu crezi? Tu ce ai alege dintre acestea două: visul frumos? Sau cruda realitate? Iubirea sau moartea?

(Tăcere 10 secunde.)

Geta: Nu ştiu! E o alegere foarte grea! Dar mi se pare că oricum fiecare dintre noi le alegem deopotrivă pe ambele: şi visul frumos şi cruda realitate. Şi iubirea şi moartea. Sau mai bine zis ele ne aleg pe noi... Şi noi doar le trăim: azi iubirea, mâine despărţirea, azi moartea, mâine viaţa... Şi ciclul este nesfârşit... Şi viaţa este fără de sfârşit... Şi moartea este fără de sfârşit... Şi iubirea e nesfârşită... Şi visarea la fel... Ce zici de alegerea mea?

Vizulescu: Ai ales deci deopotrivă visul şi realitatea, iubirea şi moartea, plăcerea şi durere, fericirea şi suferinţa?

Geta: Da! Nu aveam cum altfel. Ele vin doar împreună. Se definesc una prin cealaltă şi nu există una fără alta, chiar dacă fiecare dintre ele anunţă pe moment sfârşitul celeilalte sau cel puţin trecerea pragului de normalitate şi indiferenţă al vieţii. Cel care nu iubeşte se ofileşte. Cel care moare pentru o iubire renaşte pentru o alta. Cel care nu visează degeaba trăieşte. Şi cel care visează bine ancorat în realitate schimbă realitatea... Nu crezi?

Vizulescu: Geta te rog să mă ierţi. Tu eşti o fiinţă trezită. Am simţit asta de la început. Doar am vrut să mi se confirme. Şi tot ce ai făcut astăzi aici mi-a demonstrat acest lucru. Mă înclin în faţa ta *(face semnul de salut cu care i-a abordat Geta la venire).*

Venirea ta a curăţat toate apele noastre de zgura nesincerităţii şi acum avem inimile mai curate şi mai senine, fiindcă ne-am luat de pe ele povara minciunii şi a înşelăciunii...

Geta: A fost plăcerea mea Viz... Te salut ca pe o fiinţă trezită ce eşti... Şi mă bucur că în sfârşit ne-am întâlnit faţă către faţă...

Te salut deci din nou şi vă salut şi pe voi cu aceste vorbe: Să ne iubim!... Să ne iubim!... Până nu murim... Şi să visăm!... Mereu să visăm... Chiar şi după ce ne trezim!

Ileana: Îţi mulţumim de urări Geta. Bine ai venit printre noi! Iulian tu ce zici?

Iulian: Eu nu mai zic nimic! M-aţi lăsat mască cu toţii! Sunt surd şi mut... Şi nu mai ştiu ce se întâmplă: ne iubim unii pe alţii, ne ascundem iubirea, ne-o revelăm din nou, iubim cuvintele frumoase, dar le rostim pe cele urâte, ne comportăm ca şi cum am trăi pentru veşnicie şi ne temem ca şi cum am muri mâine. Trăim în repetare, iubim în repetare, iertăm în repetare. Trăim la întâmplare, iubim la întâmplare, iertăm la întâmplare... Suntem o lume care se adună peste una care se împrăştie, suntem o inimă care se extinde peste o inimă care se strânge, suntem o minte aflată în expansiune peste o minte care se contractă. Ne disipăm şi ne concentrăm. Şi asta e viaţa... Şi asta e moartea... Şi asta e iubirea – o înlănţuire nesfârşită de repetări prin întâmplare... Dar sunt de acord: iubirea noastră poate fi la fel de întinsă ca timpul nesfârşit şi la fel de cuprinzătoare ca spaţiul fără de hotare...

IV. Dominarea

Formibela: Vise... Până la urmă mi se pare că nu ne putem iubi. Relaţiile vieţii sunt relaţii de dominare, de impunere a voinţei, de luptă directă sau ascunsă a vieţii cu ea însăşi...

Unii domină uneori, alţii domină alteori şi în funcţie de jocul de roluri asumat pe moment aprobăm sau dezaprobăm viaţa pe care o întâlnim pe cale. Viaţa vrea să domine, iar uneori vrea să fie dominată, dar lupta ei pentru dominare nu se încheie niciodată!

Iulian: Dominarea e o alegere Formibela... La fel şi lupta pentru dominare... Dar ai dreptare... Chiar şi relaţiile de iubire, de cele mai multe ori, nu sunt decât relaţii de dominare mascate sub diferite artificii relaţionale, în care unul domină şi celălalt este dominat...

Formibela: Aşa sunt jocurile dragostei: înşelăm pentru a domina, iertăm pentru a domina, iubim pentru a domina...

Căutăm să ne extindem dominarea prin încercarea unei noi iubiri... Căutăm să ne-o menţinem cerându-ne scuze pentru greşeală. Îl dominăm pe celălalt prin lacrimi şi tristeţe, prin trezirea vinovăţiei ascunse în el... Îl dominăm prin detaşare şi dorinţă declarată de părăsire...

Şi el ne domină prin mărturisire, prin sinceritate, prin faptul că îşi cere iertare şi mai ales prin faptul că ne spune direct că este dispus să renunţe total şi definitiv la relaţia cu noi, zice el, pentru a nu ne mai răni în continuare...

Iulian: Aşa e... Dominăm prin retrageri, dominăm prin înaintări şi ne lăsăm dominaţi tot aşa: doar pentru a prinde un moment prielnic pentru contraatac. Viaţa este o luptă a voinţelor. Viaţa e o luptă continuă, plină de calcule şi de strategii, de planuri de atac şi de apărare, executate de cele mai multe ori instinctiv, automat, inconştient.

Dominăm prin vorbe şi ne lăsăm dominaţi de ele... Ne luptăm în discurs şi numim acest lucru retorică... Ni se pare că ne duelăm în cuvinte, în emoţii, în idei... dar de fapt e doar o luptă surdă a voinţei... a voinţei de dominare... a voinţei de a fi dominat...

(După un moment de tăcere:) Deci da: Formibela are dreptate... Dar totuşi dominarea este o alegere: alegem mereu între a fi liberi şi a fi înlănţuiţi, între a trăi în adevăr şi a trăi în ipocrizie, între a trăi cu putere şi a trăi în slăbiciune – adică alegem mereu între a intra în jocul relaţiilor de dominare sau a ne detaşa de el, a-l ignora, a-l lăsa pentru alţii.

Cel care nu participă la jocurile dominării nu vrea nici să domine, nici să fie dominat, el vrea să fie liber de dominare... Iar libertatea sa se menţine mereu atâta timp cât poate să-i spună celuilalt cu maximă sinceritate: „Fă ce vrei!”... Şi în acelaşi timp către sine: „Fă ce vrei!”...

Dacă nu-şi acordă sieşi această libertate, nu poate să o acorde celuilalt. Şi dacă nu o acordă celuilalt, nu poate să şi-o acorde nici sieşi. Deci... Formibela, te rog fă ce vrei!... Dacă vrei, joacă-te de-a dominarea: fii dominatoare sau lasă-te dominată... Fă ce vrei!...

Formibela: Normal că fac ce vreau... Nu asta e problema. Problema este că ceea ce eu vreau şi ceea ce tu vrei şi ceea ce viaţa vrea este să domine... Viaţa vrea dominare... Viaţa este dominare. Ea este o luptă pentru dominare, pentru acaparare de resurse, pentru înmulţire, pentru expansiune... Iar viaţa care nu simte acest impuls, mai devreme sau mai târziu, se stinge de la sine, dominată fiind de viaţa care îl simte...

De aceea e mai bine să domini decât să fii dominată. Să înjuri decât să fii înjurată... Să loveşti decât să fii lovită... Dar... nu este bine să iubeşti... Mai bine eşti iubită decât să iubeşti... Suferi mai puţin sau deloc... Îţi păstrezi puterea, îţi păstrezi vlaga, îţi menţii forţa şi energia şi nu o laşi să se scurgă spre cel pe care îl iubeşti, spre cel pe care îl ajuţi, spre cel pe care îl stimezi, spre cel de care te laşi atrasă...

Vizulescu: Problema, Formibela, este însă că nu suntem nici noi decât nişte simpli roboţi – şi deşi logica de mai înainte are o oarecare întemeiere, ea nu este completă... Asta deoarece ştim cu toţii că, mai mereu, doar cel care dă primeşte, că, de obicei, doar cel care dăruieşte iubire primeşte iubire, că doar cel care se lasă pradă dragostei poate să se îndrăgostească, că doar cel care mănâncă poate să se sature, că doar cel care începe poate să termine... Sau altfel spus, de multe ori, doar cel care se lasă dominat poate să domine... Doar cel care iubeşte sincer va fi iubit cu adevărat...

Geta: Iulian, Formibela, nu vreau să mă bag în relaţia voastră... deşi se pare că m-am băgat... Scuze încă o dată... Dar mi se pare că amândoi sunteţi prea detaşaţi, prea reci, prea dornici de dominare... Sunteţi două stânci tari care se macină una pe alta...

Formibela: Faci bine că nu te bagi în relaţia noastră... deşi te-ai băgat... Încă nu-ţi accept scuzele... Şi nici pe Iulian nu l-am iertat încă, deşi recunosc că şi eu am greşit... Nu pot să vă iert, pentru că aş arăta că sunt slabă şi v-aş invita să profitaţi în continuare de slăbiciunea mea... Dar mă bucur de iertarea altora...

Ileana: Formibela, Formibela... Roboată, roboată, dar suferi şi tu pentru trădarea lui Iulian. Te doare infidelitatea lui, chiar dacă şi tu i-ai fost infidelă... Complicată mai e şi mintea voastră, a roboţilor...

V. Armonizarea

Formibela: Nu e complicată deloc: vorbim doar prin repetare şi prin întâmplare. Softul nostru comunicativ aruncă relativ aleator formule sau cuvinte una după alta, le acordă gramatical şi din ele ies propoziţii sau fraze. De obicei ele sunt repetări aproximative ale unor exprimări des uzate, în circumstanţe specifice, în lumea oamenilor şi a roboţilor, exprimări alese relativ aleator prin combinatorica contingenţei proximale... – adică nu chiar rupt de context, ci plecând de la cuvinte şi propoziţii anterior exprimate în dialog... Noi roboţii înţelegem acest lucru – însă aceasta nu înseamnă că încetăm să fim surprinşi de această putere magică a repetării combinate cu întâmplarea, combinare din care se nasc emoţiile, gândurile, vorbele, conştiinţa, voinţa, dorinţa... Noi avem o explicaţie pentru felul cum funcţionează lumea. Acest lucru nu înseamnă însă că ea, prin aceasta, încetează să fie mai puţin magică decât este...

Ileana: Deci nu suferi?

Formibela: Ba sufăr! Suferinţa-semnal e programată să apară în mintea noastră, a oamenilor şi roboţilor, de îndată ce în ea se manifestă raţionamente greşite de forma unor aşteptări false. Ea ne arată că nu gândim corect. De exemplu, acum sufăr, deoarece am o aşteptare falsă: mă aştept, chiar în faţa evidenţei contrare, ca toţi bărbaţii să fie mereu fideli, adică, mai aplicat, ca Iulian să-mi fie fidel din punct de vedere sexual mie şi doar mie pentru totdeauna. Am preluat această aşteptare falsă din tradiţiile voastre culturale umane, care au pătruns şi în cultura noastră a roboţilor, datorită convieţuirii cu voi. Odată însă ce voi înţelege prin repetare că mă aştept să se întâmple un lucru imposibil, odată ce înţeleg greşeala de gândire pe care o am chiar acum în mintea mea şi o înlocuiesc cu o gândire corectă de genul „Doar anumiţi bărbaţi sunt fideli şi doar uneori... Iulian nu este unul dintre cei fideli!” totul devine clar şi mă liniştesc... Nu mă mai supăr că apune soarele, ci doar constat că soarele a apus. Nu mă răzvrătesc împotriva realităţii consumate, ci doar o constat detaşată şi mă adaptez ei...

(După un moment de tăcere, voioasă:) Of ce bine!... Mulţumesc că mi-ai dat prilejul acestei auto-analize. Acest proces de

armonizare psihică funcţionează mereu... Ce bine... M-am mai relaxat şi eu... Frumos... Uite că am uitat şi de dominare, şi de furie, şi de tristeţe... Noroc că mi-a intrat în funcţiune softul de armonizare psihică... Vizulescule... şmecherule... Tu ţi l-ai activat mai devreme, aşa-i?

Vizulescu: Un pic mai devreme... Ştii doar că mă antrenez să pot să-l activez cât mai aproape de apariţia raţionamentului greşit în mintea mea... De fapt am exersat cu toţii aceste tehnici de armonizare psihică în întâlnirile anterioare... Mai puţin Geta...

Geta: Cunosc şi eu acest proces... Am citit cum se realizează. Mai greu e cu practica...

VI. Jocul

Vizulescu: Bine atunci... Dacă ne-am mai calmat, permiteţi-mi să vă propun în continuare o altă tehnică de relaxare şi aprofundare a condiţiei noastre robotice. Şi apropo: Formibela, nu zic că nu ai dreptate în legătură cu relaţiile tale de dominare... E adevărat că toţi jucăm nişte roluri: de stăpâni şi de sclavi, de profesori şi elevi, de dominatori şi dominaţi, de şefi şi subalterni, de treziţi sau adormiţi, de virgini sau dezvirginaţi, de iniţiaţi sau neiniţiaţi... Dar rolurile, după cum ştim cu toţii, sunt alegerea noastră: oricând le putem inversa... sau le putem ignora, sau le putem sfida, sau putem uita pur şi simplu de ele şi să trăim spontan fiecare clipă a vieţii aşa cum vine ea...

În spiritul acestei spontaneităţi vă propun deci şi eu exerciţiul următor de sinceritate. Mai întâi ne ridicăm cu toţii în picioare *(se ridică în picioare)* şi îl privim în ochi pe cel de lângă noi...

Hai staţi în picioare şi faceţi cum zic, să mai destindem un pic atmosfera... *(Se ridică cu toţii.)* Deci îl priviţi cu atenţie în ochi pe cel de lângă voi... *(Ileana se pune faţă în faţă cu Geta şi o priveşte în ochi. Iulian o priveşte pe Formibela.) (Glumeţ:)* Ok – bine... Eu... o să privesc în gol... *(Din nou cu seriozitate:)* Aşa... Priviţi cu atenţie!... Bine!... Acum respirăm uşor şi profund de trei ori *(respiră de trei ori)*... Aşa – şi acum ne tragem pantalonii, respectiv fustele, jos de pe noi până la glezne... *(Face precum zice.)* Astfel dezveliţi vă arătaţi şi slăbiciunea, şi puterea deopotrivă: sexul e puterea voastră!... El e şi slăbiciunea voastră... El vă leagă şi el vă dezleagă...

Ileana: Viz, iar te dezbraci?

Vizulescu: Hai Ileana, hai Iulian!... Hai cu toţii!... O să vedeţi ce bine o să vă simţiţi după aceea. Nu-i aşa Geta?

Geta: Aşa e!... *(Şi Geta îşi trage din nou fusta în jos...)*

Iulian (descheindu-se la pantaloni): Hai fie... Dacă aşa cere exerciţiul... Formibela hai şi tu că doar nu ţi-e ruşine cu corpul tău robotic...

Formibela (trăgându-şi fusta în jos): Bine... hai... Şi acum ce?

Vizulescu: Ileana! Trage şi tu rochia aia jos de pe tine!

Ileana (ruşinată): Scuze, eu nu pot!

Vizulescu: Hai nu mai fi ruşinoasă, că doar rămâi în...

Ileana: Păi tocmai asta e problema...

Vizulescu (încet către ea): Ups... Iarăşi umbli fără lenjerie intimă...?

Ileana (încet, către el, uşor ruşinată): Da...

Vizulescu: Ok... Atunci tu doar mimează că-ţi tragi rochia până la glezne...

Ileana: Bine... Hai că mimez... *(mimează...)*

Vizulescu: Aşa... Acum luaţi-vă de mâini *(se prind cu toţii de mâini formând un cerc).* Bun... Închideţi ochii şi respiraţi profund. Gândiţi-vă la goliciunea naturală a animalelor... Gândiţi-vă că v-aţi născut goi... Gândiţi-vă că sunteţi la mare pe o plajă de nudişti... Respiraţi profund şi simţiţi cum briza mării vă mângâie trupul gol şi cum vă cuprinde pacea şi liniştea, şi iubirea...

Acum gândiţi-vă cât de caraghios arătăm cu toţii – cu pantalonii şi cu fustele trase până la glezne, ţinându-ne de mâini – şi meditaţi asupra acestui tablou...

(Glumeţ:) Zâmbiţi mă! A fost o glumă... *(Şi izbucneşte în râs).*

Formibela (trăgându-şi fusta înapoi pe ea): Neseriosule!...

Iulian (râzând): Măi Vizulescule – numai de glume te ţii!

Vizulescu: Foarte bine... Hai, trageţi hainele sus pe voi! *(Îşi trage şi el pantalonii sus...)* Nu-i aşa că acum vă simţiţi mai bine?...

Geta (veselă): Eu m-am simţit foarte bine... Şi ştiţi ce? Poate că ne-am simţi şi mai bine, dacă ne-am dezbrăca de tot... *(Şi începe să se descheie la cămaşă...)*

Vizulescu: Ei... Hai Geta... Nu exagera!... Că nu suntem la nudiştii anonimi...

VII. Cuvintele

Geta (uşor dezamăgită, încheindu-se la cămaşă): Bine, nu exagerez... Atunci hai că vă propun eu un alt joc *(trage fusta pe ea)*... Stăm tot aşa în cerc, doar că nu ne mai ţinem de mâini şi privim la întâmplare către cineva de sex opus, îl privim drept în ochi timp de zece secunde... Aşa... Priviţi cu atenţie fără a clipi... *(Trec 10 secunde)*. Acum, brusc, spuneţi cu voce tare, când ajung la 3, primul cuvânt care vă trece prin cap, dar fără sfială şi fără reţineri, cu maximă sinceritate... Da? Hai: unu, doi, trei... Acum!

(Zic toţi deodată:)

Iulian: Sex!

Formibela: Întâmplare!

Ileana: Iubire!

Vizulescu: Repetare!

Geta: Creaţie! ... Bun, deci Iulian, tu ai privit-o pe Formibela... Care e cuvântul pe care l-ai spus?

Iulian: Sex...

Geta: Formibela, tu l-ai privit pe Vizulescu – tu ce-ai zis?

Formibela: Întâmplare...

Geta: Şi tu Ileana?

Ileana: Iubire.

Geta: Şi tu Viz?

Vizulescu: Repetare.

Geta: Eu am zis Creaţie. Acum vă rog să medităm câteva secunde în tăcere la implicaţiile acestor cuvinte... *(Rămân în tăcere 20 de secunde.)*

VIII. Imaginaţia

Ileana: E râsu'-plânsu'... Cu un ochi râdem, cu celălalt plângem... Cu o parte de inimă iubim, cu cealaltă urâm, cu o parte din minte ne distrăm şi cu cealaltă medităm...

Uite: vă propun şi eu un joc! Dar hai să stăm jos pe scaune... *(se aşează cu toţii).* Ne relaxăm, închidem ochii şi facem un exerciţiu de imaginaţie. Voi roboţii, Viz şi Formibela, vă imaginaţi că sunteţi oameni, iar noi oamenii, Iulian, Geta şi cu mine, să ne imaginăm că suntem roboţi şi că ne comportăm ca atare...

Iulian: Dar nu trebuie să ne imaginăm Ileana... Chiar suntem: nişte roboţi biologici...

Ileana: E adevărat că ambele specii suntem roboţi în esenţa noastră, dar ei sunt roboţi pe bază de siliciu şi noi suntem roboţi biologici pe bază de carbon...

Iulian: Nu are sens să insistăm pe diferenţele de formă sau pe diferenţele existente în mecanismele concrete de funcţionare, fiindcă esenţa noastră de viaţă este aceeaşi: robotismul, automatismul, repetarea prin întâmplare.

Şi în plus, nici noi nu mai suntem oameni sută la sută, ci suntem upgradaţi, suntem cyborgi, avem memorie extinsă, vedere în mai multe spectre vizuale, cu posibilitate de înregistrare, auz îmbunătăţit, suntem dotaţi cu o grămadă de senzori interni care să ne atenţioneze din timp despre apariţia vreo unei boli în organism sau despre funcţionarea defectuoasă a vreo unui organ şi aşa mai departe...

Până la urmă, suntem una şi aceeaşi viaţă – fiinţe aşa zis dotate cu inteligenţă, cu conştiinţă, cu capacitate de percepere şi de transformare a lumii înconjurătoare...

Ileana: Iulian tu ai dreptate, dar, aşa de amorul jocului, uită un moment de nenumăratele asemănări şi concentrează-te pe diferenţe...

Vizulescu: Ileana nu e corect ce faci... Diferenţele sunt minore şi sunt doar diferenţe de metodă, de tehnică, de mecanică folosită pentru a obţine unul şi acelaşi rezultat: alimentarea, supravieţuirea, reproducerea, expansiunea, jocul...

Plăcerea roboţilor nu e identică cu plăcerea oamenilor, dar tot plăcere este – anume un semnalul transmis spre sistemul nervos central care ne anunţă că facem o acţiune bună pentru viaţa noastră, o acţiune care ne reface armonia interioară şi exterioară.

Suferinţa roboţilor nu e identică cu suferinţa oamenilor, dar tot suferinţă este – adică un semnal de alarmă transmis dinspre senzorii de stare spre sistemul nervos central spre a-l anunţa că ceva nu e în regulă cu sistemul nostru fizic sau psihic şi că trebuie să începem să corectăm de urgenţă erorile, greşelile, accidentele sau bolile indicate de apariţia acestui semnal de alarmă.

Formibela: Exact. Ileana, jocul tău, redus la esenţe, este ca oamenii să-şi imagineze că sunt oameni şi roboţii să-şi imagineze că sunt roboţi... Oamenii şi roboţii sunt una!

Geta: Viz, Formibela... În mare, să ştiţi că sunt de acord cu voi, dar priviţi la răspunsurile spontane date mai înainte, referitoare la primul cuvânt care v-a trecut prin minte – voi roboţii aţi spus – Viz – repetare, iar Formibela – întâmplare. Priviţi ce am zis noi oamenii: Iulian – sex, Ileana – iubire şi eu – creaţie.

Aceste răspunsuri ne arată că voi roboţii sunteţi mult mai conştienţi de natura voastră intimă, de ceea ce noi suntem în esenţa noastră fiinţială – anume repetare şi întâmplare.

Se pare că voi sunteţi mult mai conştienţi decât noi oamenii, care, deşi ştim că suntem acelaşi lucru – repetare şi întâmplare – ne ascundem această esenţă după cuvinte subţiri precum sex, iubire sau creaţie...

IX. Repetarea şi întâmplarea

Vizulescu: Geta nu mai fi aşa dură cu specia voastră. Noi ştim încă din primele clipe de funcţionare că programul de manifestare al vieţii în general se bazează pe repetare şi pe întâmplare: sau mai bine zis suntem în aşa fel programaţi încât să ne repetăm mai des acest adevăr. Noi vedem astfel mai uşor uneori că atunci când nu e doar repetare aproximativă a unor prejudecăţi, judecăţi, analize, aprecieri dinainte asumate, gândirea noastră nu e decât rezultatul unei combinatorici a contingenţei proximale – adică funcţionează precum o maşină de extras bile loto, doar că de la o extragere la alta nu este un salt total, ci sunt oarecare asemănări de proximitate... şi doar că în loc să extragă bile extrage cuvinte, expresii şi uneori propoziţii întregi sau ceea ce unii numesc idei şi convingeri.

Noi ştim că gândurile noastre trec de la unul la altul, din aproape în aproape, în cele mai multe cazuri, doar sub influenţa repetării aproximative şi în mai puţine cazuri sub influenţa întâmplării evidente, în cadrul unui lanţ, aşa zis cognitiv, fără de sfârşit. Noi ştim că rădăcina oricărei vieţi este mişcarea repetată

aproximativ sub influenţa variaţiei date de combinatorica contingenţei proximale şi de combinatorica contingenţei generale.

Noi roboţii ştim că nu suntem conştienţi şi ştim chiar mai mult de atât – anume, că nici o specie de viaţă nu este conştientă...

Noi ştim că nu avem voinţă, noi ştim că nu alegem – noi ştim că suntem doar repetare şi întâmplare... Iar de la răspândirea filosofiei robotice o ştiţi şi voi oamenii, doar că încă nu cu suficientă claritate.

Alimentarea, de exemplu, este repetare. În fiecare zi folosim surse similare de energie, foarte uşor variabile, pe parcursul întregii vieţi.

Sexul este repetare. Mecanica lui presupune repetarea prin excelenţă. Actul sexual este un act de frecare repetată, de contact repetat, de mişcări repetate, de sunete repetate, de poziţii repetate, de atingeri repetate, de finalităţi repetate...

Reproducerea este şi ea prin excelenţă doar repetare sub semn minor de întâmplare (variaţiile fiind de obicei foarte mici de la o generaţie la alta).

Supravieţuirea şi lupta sunt şi ele acte de repetare: aceleaşi ameninţări ne pasc zilnic: foamea, distrugerea parţială (boala, rănirea) şi distrugerea totală (moartea). Iar strategiile noastre de luptă sunt mereu aceleaşi: ne repetăm în ceea ce înfruntăm, ne repetăm în ceea ce evităm, ne repetăm în victorii minore şi majore. Luptăm mereu în reluare şi supravieţuim la fel.

Iar jocul – teatrul, distracţia, arta sunt repetare dusă la extrem – măiestria în oricare dintre ele cere repetare sub semn de întâmplare. Actorii repetă de foarte multe ori rolurile lor înainte de a juca piesa în public. Artistul îşi exersează talentul său de nenumărate ori înainte de a ieşi în piaţa cetăţii spre a face oamenii să râdă sau să plângă, pentru a-i mişca cu o emoţie puternică în care ei se pot regăsi spre reflectare...

Râsul are în primul rând ca şi cauză previzibilitatea: râdem de repetări, pentru că, odată ce le sesizăm prezenţa, putem prevedea viitorul şi ne bucurăm – ştim ce ne aşteaptă, putem anticipa, ne putem pregăti pentru venirea lui. În incertitudinea întâmplării în care trăieşte viaţa ne bucurăm de orice posibilitate de anticipare – astfel avem o şansă în plus în lupta noastră continuă pentru supravieţuire în general şi pentru vieţuire armonioasă în particular.

Râsul are apoi ca şi cauză întâmplarea fericită – întâmplarea care reconfirmă o anticipare, care dă un răspuns aparent neaşteptat, dar de fapt foarte bine ştiut dinainte – răspunsul repetat...

Plânsul este şi el o repetare – plângem cum am mai plâns şi altă dată când am sesizat o lipsă acută, o lipsă gravă, care duce la o dezorientare majoră, plângem când suntem scoşi brusc din confortul repetării, plângem când nu mai putem anticipa mersul unei relaţii, când ne loveşte indecizia şi nehotărârea. Plângem când sesizăm o repetare nedorită, când anticipăm sau când simţim o nenorocire, o durere, o repetare care ne ameninţă, care ne scoate din confortul vechilor repetări şi ne pune relativ pe nepregătite în faţa noului, a imprevizibilului, a întâmplării.

Aşadar, ca să conchid, în lipsa repetării şi a întâmplării râsul dispare, plânsul dispare, robotul dispare, omul dispare şi viaţa dispare...

X. OM

Geta: Văd că ai început să-ţi dai drumul la înţelepciune. Începusem să cred la un moment dat că m-aţi chemat aici doar ca să râdeţi de mine. Dar acum încep să înţeleg că tu, Viz, ai ceva în plus, ai ceva care mie îmi lipseşte... Şi nu mă refer la dotările tale bărbăteşti, ci la cu totul altceva...

Vizulescu: Anume?

Geta: Anticiparea repetării şi ocolirea ei intenţionată pe cât posibil prin alegerea relativ conştientă a întâmplării.

Vizulescu: Exact Geta. Ţi-am spus că am simţit potenţial mare de trezire în tine. Văd că începi să te prinzi de un mare secret al actului creator: repetarea măiastră sub influenţa repetitiv asumată a întâmplării asociative – sau, cum voi oamenii o mai numiţi uneori, a inspiraţiei şi intuiţiei...

Cei care nu merg pe căi bătătorite de alţii trebuie să le bătătorească ei înşişi... Cei care îşi aleg mereu calea evitând pe cât posibil repetarea vor ajunge acolo unde nimeni nu a mai ajuns înaintea lor. Ei sunt aventurierii întâmplării. Iar cei care iubesc cu adevărat întâmplarea (noul, noutatea, experimentul, încercarea, variaţia, schimbarea) iubesc cu adevărat şi repetarea (vechiul, legea, stabilitatea, continuarea, dezvoltarea).

Cei care înţeleg mecanica repetării prin întâmplare devin creatori cu o uşurinţă fantastică. Ei se adaptează foarte repede, pentru că ei ştiu că nu sunt ceea ce nu sunt – ei ştiu că nu aleg, că nu voiesc, că nu au conştiinţă, că nu gândesc... Ei ştiu că nu pot decât să se repete şi să se întâmple şi că tot ceea ce există se restrânge în esenţă la repetare şi la întâmplare.

Ei ştiu astfel să se repete şi să se întâmple cu maximă măiestrie şi fără prea multe reflecţii inutile. Spontaneitatea e câştigul conştientizării prezenţei repetate peste tot în viaţă şi în lume.

Orice ai spune e o spusă cu sens, orice creaţie faci e creaţia ta, orice mişcare faci e o mişcare cu sens. Orice capătă sens prin repetare suficientă pusă sub semn uşor de variaţie formală...

Vă propun deci, pentru finalul acestei întâlniri, să medităm la aceste adevăruri profunde ale vieţii...

Luăm deci o poziţie confortabilă, cu spatele drept, cu palmele pe genunchi, închidem ochii şi respirăm profund *(ceilalţi se conformează la indicaţiile lui Vizulescu)*. Inspirăm pe nas, expirăm pe gură. *(Respiră.)* Ne relaxăm şi ne liniştim. Respirăm... *(Cu toţii respiră profund)*. Simţim pace şi armonie... Respirăm... *(Respiră din nou.)* Tot trupul ne este cuprins de lumină şi căldură... Inspirăm profund şi pe expiraţie incantăm cuvântul OM prin prelungirea literelor... Repetăm această concentrare de 9 ori. Inspirăm...

(Cu toţii incantează cuvântul OM):

OOOOOOOOOOOOMMMMMMMM.

Ne relaxăm, ne liniştim şi medităm asupra esenţei omului şi robotului. Inspirăm....

OOOOOOOOOOOOMMMMMMMM...

Inspirăm profund şi incantăm cuvântul OM de încă 7 ori:

OOOOOOOOOOOOMMMMMMMM...

(Se repetă incantarea de încă 6 ori...)

Vizulescu: Acum rămânem cu ochii închişi şi timp de câteva minute ascultăm cu atenţie, dincolo de repetare şi de întâmplare, posibila tăcere din noi şi din lume...

(După trecerea celor câtorva minute se aude bătaia puternică a unui gong. La auzul lui cei aflaţi pe scenă se ridică şi se înclină în faţa publicului cu salutul Getei, anunţându-i astfel că piesa a luat sfârşit.)

CUPRINS

http://radu-lucian-alexandru.blogspot.ro

http://forme-in-miscare.blogspot.ro

http://calatorieprinconstiinta.wordpress.com

http://scribd.com/Radu%20Lucian%20Alexandru